

מסכת Baba Batra

פרק ד

א. המוכר את הבית, לא מכר הציביע, ואף על פי שהיא פתויחה בתחוםו, ולא את החדר שלפנים מופיע, ולא את הגג בזמן שיש לו מעקה גבולה עשרה טפחים. רבי יהודה אומר, אם יש לו צורת פתח, אף על פי שאיןו גבולה עשרה טפחים, איןנו מכורו:

ב. לא את הבור, ולא את הדות, אף על פי שכותב לו עמקרה ורומה. צריך לקח לו דקה, דברי רבי עקיבא. וחכמים אומרים, אין צריך לקח לו דקה. ומזה רבי עקיבא, בזמן שאמר לו חוץ מיאלו, שאין צריך לקח לו דקה. מכאן לאחר, רבי עקיבא אומר, אין צריך לקח לו דקה. וחכמים אומרים, צריך לקח לו דקה:

ג. המוכר את הבית, מכר את הקרקע, אבל לא את המפתח. מכר את המכפתשת הקבועה, אבל לא את המטילטלת. מכר את האצטראבל, אבל לא את הקרקע, ולא את התנור, ולא את הכירות. בזמן שאמר לו, הווא וכל מה שבתוכו, הרי כלו מכורין:

ד. המזכיר את החרט, מכר בתים, בורות, שיחין, ומערות, אבל לא את המטלטים. בזמן שאמר לו, היא וכל מה שבתוכה, הרי לנו מכוירים. בין כה ובין כה, לא מכר את המרץ, ולא את בית הבד שבתוכה. רבינו אליעזר אומר, המזכיר את החרט, לא מכר אלא אוירה של חצר:

ה. המזכיר את בית הבד, מכר את הים ואת הפל ואת הבתולות, אבל לא מכר את העכירות ואת הגלגול ואת הקורה. בזמן שאמר לו, היא וכל מה שבתוכו, הרי לנו מכוירים. רבינו אליעזר אומר, המזכיר בית הבד, מכר את הקורה:

ו. המזכיר את המרץ, לא מכר את הנסרים ואת הפסלים ואת הינילאות. בזמן שאמר לו, היא וכל מה שבתוכו, הרי לנו מכוירים. בין כה ובין כה, לא מכר את המגרות של מים ולא את האוצרות של עצים:

ז. המזכיר את העיר, מכר בתים, בורות, שיחין, ומערות, מרחצאות ושוכנות, בית הבדין ובית השלוחין, אבל לא את המטלטים. ובזמן שאמר לו, היא וכל מה שבתוכה, אכלו היו בה בהמה ועכדים, הרי לנו מכוירים. רבנו שמואון בן גמליאל אומר, המזכיר את העיר, מכר את הנסתר:

ה. המוכר את השדָה, מכר את האָבְנִים שֵׁם לְצַרְכָה, ואת הָקְנִים שְׂבָכָרִם שֵׁם לְצַרְכָו, ואת הַתּוֹבוֹאָה שַׁהְיָא מִחְבָּרָת לְקָרְקָע, ואת מִחְצָת הָקְנִים שַׁהְיָא פְּחוּתָה מִבֵּית רַבָּע, ואת הַשׂוֹמְרָה שְׁאַינְהָ עֲשָׂוִיה בְּטִיט, ואת הַחֲרוּב שְׁאַינְנוּ מְרַכְבָב, ואת בְּתוּלַת הַשְׁקָמָה:

ט. אָבֶל לֹא מִכָּר לֹא את האָבְנִים שְׁאַינְנוּ לְצַרְכָה, ולא את הָקְנִים שְׂבָכָרִם שְׁאַינְנוּ לְצַרְכָו, ולא את הַתּוֹבוֹאָה שַׁהְיָא תְּלוֹשָׁה מִן הַקָּרְקָע. בָּזְמָנוֹ שָׁאָמַר לוֹ, הִיא וְכֹל מַה שְׁבָתוֹכָה, גָּרִי גָּלָן מִכּוֹרִין. בֵּין כֵּה וּבֵין כֵּה, לֹא מִכָּר לֹא את מִחְצָת הָקְנִים שַׁהְיָא בֵּית רַבָּע, ולא את סְדוֹן הַשְׁקָמָה, ולא את הַבּוֹר, ולא את הַגָּת, ולא את הַשׂוֹבָה, בֵּין חַרְבִּין בֵּין יְשׁוּבִין. וְצִרִיךְ לְקַח לוֹ דָּרָה, דָּבְרֵי רַבִּי עֲקִיבָא. וְחַכְמִים אָוּמָרים, אַינְנוּ צָרִיךְ. וּמוֹדָה רַבִּי עֲקִיבָא, בָּזְמָנוֹ שָׁאָמַר לוֹ חַווֹז מְאַלוֹ, שְׁאַינְנוּ צָרִיךְ לְקַח לוֹ דָּרָה. מִכְרָנוּ לְאַחֲרָ, רַבִּי עֲקִיבָא אָוּמָר, אַינְנוּ צָרִיךְ לְקַח לוֹ דָּרָה. וְחַכְמִים אָוּמָרים, צָרִיךְ לְקַח לוֹ דָּרָה. בַּמָּה דָּבָרִים אָמָוריִים, בָּמוֹכָר. אָבֶל בְּנוֹתָן מִתְגָּהָה, נוֹתָן אֶת כָּלָם. קָאַחַין שְׁחָלָקָו, זָכוּ בְּשָׁדָה, זָכוּ בְּכָלָם. הַמְּחַזֵּיק בְּגַסִּי הַגָּר, הַחְזִיק בְּשָׁדָה, הַחְזִיק בְּכָלָם. הַמְּקַדִּישׁ אֶת הַשָּׁדָה, הַקְדִּישׁ אֶת כָּלָם. רַבִּי שְׁמַעֲון אָוּמָר, הַמְּקַדִּישׁ אֶת הַשָּׁדָה, לֹא הַקְדִּישׁ אֶלָּא את הַחֲרוּב הַמְּרַכְבָב וּאת סְדוֹן הַשְׁקָמָה:

